

[Korsgaard.]

af Statsministeren betegnet som et politisk Bedrag, med Tilslutning af den tidligere saakaldte „stærke Mand“, Finansminister Bramsnæs, efter at han i Forvejen paa det voldsomste havde argumenteret mod Kronesænkningen i det hele taget, er nedsat ca. 20 pCt. i Forhold til Sterling og Dollar.

Som det vil fremgaa af Forslaget, mener mit Parti imidlertid, at Overskuddet skal vandre tilbage til Landets Skatteydere. At der i de senere Aar har været Overskud paa Statsregnskaberne, mener det nuværende Styre, som bekendt, at det fortjener Ros for. Jeg kan ikke finde dette berettiget, da Overskuddet er fremkommet ved en Overbeskatning saavel med Hensyn til de direkte som de indirekte Skatter, for en hel Dels Vedkommende i sin Tid bevilget til noget helt andet end det, de nu bruges til.

Til Forklaring af dette sidste henvises til Tillæg B. 1933—34 Sp. 275—78, hvoraf fremgaa, at naar der regnes med den ekstra Sukkerafgift for et helt Aar, er der siden 1929 — det Aar, da Socialdemokratiet kom til Magten — og altsaa til 1933—34 vedtaget indirekte Skatter, som for 1933—34 er beregnet at ville give ca. 68 Mill. Kr. Siden 1933—34 er Forbrugsafgifterne steget fra 255 Mill. Kr. til 292 Mill. Kr. eller med ca. 15 pCt., hvoraf de nye Skatter formentlig rigeligt tager deres Del, saa Stigningen paa de indirekte Skatter bliver ca. 80 Mill. Kr.

Hertil kommer saa den ekstra Udskrivning paa de direkte Skatter, ca. 23 Mill. Kr. for 1936—37, altsaa i alt ca. 100 Mill. Kr. For 1937—38 bliver Tallet formentlig mindst 20 Mill. Kr. højere. Yderligere er der kommet en ekstra Forhøjelse af Arveskatten, som giver ca. 2½ Mill. Kr. pr. Aar.

Jeg har saa set helt bort fra den meget store Stigning i Formue- og Indkomstskatten, som er fremkommet ved Tidernes Bedring, en Stigning, som drejer sig om mange Millioner. At man med denne Udskrivning i et Højkonjunkturaar kan faa Overskud, er der virkelig ikke noget at takke for.

Hvortil bruges nu de mange Penge? For det første mest til sociale Udgifter og for det andet noget til Kriseforanstaltninger for at hjælpe Landbruget. De meget store Beløb til sociale Udgifter og Udgifterne til Kriseforanstaltningerne til Hjælp for Landbruget er begge Udtryk for en ikke tilfredsstillende Samfundstilstand, og dette til Trods for, at vi nu har haft en Regering, hvor Socialdemokratiet siden 1929 inden for Regeringen har haft hele Magten paa det beskæftigelsesmæssige Omraade, en Magt,

som de siden Landstingsvalget i 1936 ogsaa har i Rigsdagen.

Men hvorledes lød nu Tonerne i gamle Dage? Jeg mener, og jeg har sagt det før, at kunne huske, at man den Gang sagde, at i en socialdemokratisk Stat var der ingen arbejdsløse. Men hvad forstaaes nu ved en socialdemokratisk Stat? Det er aabenbart ikke let at finde ud af. Jeg maa her nævne et Eksempel, som forvirrer mine Begreber, det nemlig, at en Socialdemokrat af økonomiske Grunde skulde nære Betænkelighed ved at indtræde i Regeringen. Lønnen som Minister er jo ca. 19 000 Kr., hertil et Rigsdagsmandat mindst 4 200 Kr., ofte fri Bil, ogsaa til privat Brug, og formentlig skattefri — ja, det er ikke Bilen, der er skattefri, men Anvendelsen — og, hvis man gør sig særlig fortjent: fri Politibevogtning. Det er da slet ikke saa lidt, set med borgerlige Øjne, men tilsyneladende for lidt, set med visse socialdemokratiske Øjne. Som sagt, et Forhold, som det antydede forvirrer mine Begreber. (*Afbrydelse:* De er forvirrede nok i Forvejen). Ja, jeg havde nok tænkt, den Bemærkning kom, men alene det at have Begreber, der kan forvirres, er da straks mere end ingen Begreber at have. Som sagt, et Forhold som det antydede forvirrer mine Begreber, idet jeg troede, at et socialdemokratisk Styre betød en ikke ringe Udligning, men et Forhold som det angivne synes at vise, at Socialdemokratiet nu mener, at den enes Arbejde er meget, meget mere værd end den andens, og det er naturligvis en Indrømmelse — altsaa en Indrømmelse af et stort Fejlsyn tidligere fra Socialdemokratiets Side.

Men hvad saa med det socialdemokratiske Standpunkt med Hensyn til Beskæftigelse? Statsministeren kommer endnu af og til ind paa, at naar Socialdemokraterne faar hele Magten, saa vil Arbejdsløsheden være væk. Hvad er det da, som hindrer denne Magt? Er det det radikale Parti? Jeg kan ikke tro det, og i hvert Fald synes jeg, at Socialdemokratiet med den Styrke, det nu har, skylder Samfundet at oplyse det om, hvorledes det vil indrette Samfundet, saaledes at Arbejdsløsheden ophæves, og jeg forbeholder mig at rejse Spørgsmaalet, saa ofte der gives mig Lejlighed.

Men hvorledes er nu Socialdemokratiets Magt over Erhvervsforholdene gennem Valutacentralen? Ingen kan benægte, at den er meget stor, altsaa for saa vidt akkurat det, som Socialdemokratiet maa antages at ønske; men desuagtet siger man — jeg siger udtrykkeligt: siger man —, at man gerne vil ind under frie Forhold, et underligt